

Đức Dũng **SẮN VÀNG**

Tiểu thuyết

NXB Tổng hợp Sông Bé xuất bản lần đầu năm 1989
Nhà xuất bản Hồng Đức tái bản năm 2024

Chương 4

LUẬT CỦA KẺ MẠNH

Kỳ 3:

-3-

Dưới tấm vải nhựa căng trên bốn cây cọc của một quán nhậu nằm hơi tách ra so với những quán khác, bọn Lân, Hoàng, Linh đang nửa nằm nửa ngồi quanh một tờ báo cũ. Trên tờ báo là một con gà luộc đã bị cắt xén nham nhở và chai rượu trắng còn dở đứng cạnh hai chai khác đã cạn. Cả ba tên đã ngấm rượu nhưng theo những cách khác nhau: Lân ngồi nhay nhay hàng rìa làm cho bộ râu quai nón không ngừng chuyển động. Hoàng thì đang sán vào gần một cô bán hàng rong khoảng 35, 37 tuổi và lải nhải những lời nói đùa thô tục. Trong khi đó Linh thì lại nhìn như hút về phía mặt trời đang lặn xuống bằng ánh mắt thất thần. Hình như có những điều gì đó trong thâm tâm mà chỉ đến lúc say xỉn mới trỗi dậy giầy vò, hành hạ hấn.

Cả ba đứa đều không chú ý đến một thanh niên trạc 30, 31 tuổi có dáng gầy mảnh khảnh đang ngồi thần thờ ở cách đó một quãng và đang chăm chú nhìn ra xung quanh bằng đôi mắt hơi lờ lững với những nét ngơ ngác. Nếu chú ý, chắc chúng sẽ nhận ra đó chính là người thanh niên đi nhờ trên chiếc xe tải đã bị bọn chúng lột túi từ mấy hôm trước. Hôm đó, chúng ra thị trấn Cộp giao vàng cho thị Dung. Trên đường về, khi đi qua chân đèo Vương, chúng tình cờ bắt gặp chiếc xe tải đang đỗ lại và ra tay luôn.

Người thanh niên đó chính là Công. Theo lời khuyên của những người ở đội trồng rừng số 10, anh đã bỏ chiếc kính cận ra để tránh những phiền toái không cần thiết. Tuy nhiên, vì không có kính nên khả năng nhìn của anh chỉ còn lại khoảng một phần ba. Anh đã đến đây từ xế chiều và trong mấy giờ đồng hồ vừa qua đã đi lang thang khắp thung lũng. Nhưng người mà anh đang tìm thì vẫn không hề thấy bóng dáng, còn đối với những người xung quanh, Công chỉ là một kẻ đào vàng không may mắn. Từ lúc anh đến ngồi ở gần những chiếc quán, bọn cướp vẫn tưởng đó là một kẻ đã quá đói khát và đang ngồi thềm thường nhìn cảnh ăn nhậu để cho cái đói hành hạ mình nhiều hơn. Ở thung lũng này, những cảnh như vậy không hiếm. Nếu không gặp may, lại là người không còn sức lực thì chỉ có một con đường duy nhất là rút lui càng nhanh càng tốt ra khỏi vùng đất ăn người này !

Sự kiên nhẫn cuối cùng đã đem lại kết quả. Đang ngồi thần thờ, Công chợt như hoạt bát hẳn lên. Anh đã nghe lẫn trong tiếng người lao xao có một giọng nói quen thuộc. Đó là giọng nói của Hương.

Công đã không nhầm. Trong đám người đang bước lại gần, anh thấy Hương đang đi cùng với hai người đàn ông. Cả hai người này chúng ta đều đã biết: đó là Trung và Hải.

Hương không nhìn thấy Công. Cô ta đang có những nỗi bận tâm khác. Công cũng im lặng. Anh đã học được kinh nghiệm là phải biết giữ mồm giữ miệng chừng nào còn có thể giữ được ở cái thung lũng của những tai họa này.

Ba người đi ngang qua trước mặt Công. Họ tiến thẳng đến cái quán nơi bọn Lân, Hoàng và Linh đang ngồi. Đến khi ấy, bọn này mới biết. Chúng vội vã đứng phắt lên và thủ tay vào túi áo. Trong một khoảng ngắn, sáu đôi mắt hẳn học nhìn nhau. Cuối cùng, Hương lên tiếng:

-Chính là bọn chó này đây!

-Đúng bọn chúng! - Hải cũng gật đầu khẳng định.

Đến lúc đó, Trung mới lên tiếng bằng giọng bình thản:

-Chúng bay có thừa nhận là đã ăn cướp của cô Hương đây ba cây vàng?

-Ba cây cái mà mẹ mày - Lân gầm lên như một con thú dữ đang bị dồn vào ngách cụt - Mà ba cây thì sao?

Trung thông thả nói tiếp:

-Thế nghĩa là chúng mày đã thừa nhận! Mà tính tao thì không thích giết kẻ nào nếu chính miệng nó chưa thừa nhận là có tội !

-Tội cái con mẹ mày - Hoàng văng ra một câu tục tĩu - Chúng mày muốn gì?

Không nói thêm một lời nào, Trung bất ngờ bay vọt lên. Lân vội vã khuynh người xuống giữ thế trong khi hai tên Hoàng và Linh thì nhảy dạt ra hai bên. Chỉ có một mình Lân dính đòn. Cú song phi của Trung đã trúng vào quai hàm làm hắn bật lùi lại, loạng choạng. Chân vừa chạm đất, Trung lại đã nhảy vọt tới và trong một thoáng đã tung ra một trận mưa những đòn khốc liệt. Lân cúi gập người xuống vì đau. Trận mưa đòn ấy kết thúc bằng một cú đánh bằng cùi tay mạnh đến mức Lân bị bắn ngược về phía sau, Hắn bay về phía Hương rồi nặng nề ngã đầu xuống dòng suối Khó

Tất cả những điều đó diễn ra nhanh và chính xác trong một sự im lặng đến ghê người. Ở thung lũng này không ngày nào không xảy ra những cuộc đánh nhau, nhưng chủ yếu là giữa dân đào vàng với nhau. Còn việc một người dám chọi nhau tay ba với bọn “Cá Sấu” thì quả là một sự kiện đặc biệt. Từ trong các quán và những hố đào gần đó, người ta há hốc mồm nhìn sang. Họ đoán rằng sẽ được chứng kiến một trận đụng độ đẫm máu nhất trong những cuộc đụng độ đã từng xảy ra ở đây.

Hạ xong Lân, Trung quay ngoắt về phía hai tên Hoàng và Linh. Nhưng thật bất ngờ, hai tên cướp vốn nổi tiếng liều mạng ấy đã vội chấp hai tay trước ngực và đồng thanh nói bằng giọng nhún nhường:

-Đàn em xin bái phục! Xin “đại ca” tha cho!

Tên Lân cũng lóp ngóp bò từ dưới suối lên. Hắn nén đau, gượng cười nói với Trung bằng giọng lễ độ:

-Bọn em xin trả lại đủ cho cô Hương!

-Đủ ba cây chứ ? -Trung quắc mắt hỏi.

-Vâng, tất cả - Cả ba đứa vội vã gật đầu.

Đến lúc đó, khuôn mặt của Trung mới hơi dịu đi. Hắn chỉ mặt ba tên:

-Như vậy là đã hai lần tội bay gây sự trước. Lần này, tao cũng tha cho! Nhưng không có lần thứ ba nữa đâu, nghe chưa?

-Dạ vâng. Bọn em xin nhớ!

-Tội mày làm ăn ở đâu là tùy - Trung răn tiếp - Nhưng phải chọn mặt. Tao tuyên bố cô Hương đây là vợ tao. Bất kỳ thằng nào định giở trò sẽ phải trả giá đắt!

Ba tên “Cá Sấu” dạ vâng một cách lễ độ. Chúng đã hiểu tại sao Trung lại dính vào chuyện này. Nhưng có một người thứ tư mới thực sự bàng hoàng vì những điều Trung vừa nói. Đó là Công. Sự thật tàn nhẫn phát ra từ miệng tên cướp làm anh choáng váng và cảm thấy tim mình nhói lên trong một cảm giác tê dại. “Thế là hết!” - Ý nghĩ ấy cứ xoắn vào trong suy nghĩ của anh. Có lẽ trong hoàn cảnh này, để cho Hương nhận ra anh là một điều nguy hiểm. Bọn cướp kia sẽ xử sự với anh ra sao nếu chúng biết rằng anh là người đã từng yêu Hương và tìm đến đây với mong ước duy nhất là đưa cô ta trở về? Đối với anh, cách tốt nhất bây giờ là cúi mặt để bọn chúng và để Hương đi qua rồi sau đó sẽ lặng lẽ rút lui để vĩnh viễn không bao giờ còn nhìn thấy nhau lại nữa !

Nhưng Công còn chưa kịp làm theo cái ý nghĩ khôn ngoan ấy thì ánh mắt của Hương đã chạm vào khuôn mặt của anh. Một thoáng sửng lại rồi Hương chậm chậm bước tới như có một sức hút bí ẩn nào đó mà chính cô ta cũng không ngờ tới. Công cũng không cúi mặt xuống nữa. Anh ngẩng lên và nhìn chăm chăm vào khuôn mặt quen thuộc đang tiến lại gần. Phía sau khuôn mặt ấy là những ánh mắt ngạc nhiên của Trung và Hải. Chúng chưa hiểu là đang có chuyện gì xảy ra.

-Anh Công phải không?

Hương hỏi nhỏ. Không còn là cái giọng đánh đá đầy bụi bặm như ban nãy nữa. Giọng nói bây giờ của Hương bỗng trở nên thảng thốt và hình như

có pha lẫn cả nước mắt. Điều đó bất ngờ đến mức cả Hải, Trung và bọn “Cá Sấu” cũng quay hẳn lại, chăm chú nhìn theo Hương.

Không chú ý đến tất cả những điều đó, Công vụt đứng lên. Anh bước tới trước mặt Hương và nói bằng giọng đầy oán trách, xót xa:

-Hương... Tại sao em lại đến nông nổi này?

Hương không trả lời. Trên gương mặt của cô ta hiện lên sự thần thờ trông thật đáng thương. Hình như có những điều đang thức dậy để giày vò cô ta. Công cũng im lặng. Anh nhìn trân trân vào khuôn mặt xinh đẹp với hàng mi dài và đôi mắt đã từng đi vào trong những vần thơ của anh. Và chính trong phút ấy, một cảm giác mạnh mẽ bỗng vụt đến: Hương đang đứng ở trước mặt anh. Chỉ cần anh đưa tay ra và nắm lấy bàn tay thân thuộc ấy, họ sẽ lại bên nhau! Nếu không, cô ta sẽ tan biến đi như một ảo ảnh! Nhưng đúng vào lúc Công đưa tay ra để định nắm lấy bàn tay của Hương, tiếng quát của Trung đã lạnh lùng vang lên:

-Cô Hương!

Giọng nói lạnh tanh của Trung như đã làm cho Hương sực tỉnh. Cô ta giật nảy mình. Trước khi quay đi, hình như Công nghe thấy từ đôi môi Hương thì thào một lời rất khẽ:

-Vĩnh biệt!

Hương quay trở lại nơi Trung và Hải đang đứng, để lại sau lưng hình dáng nhỏ nhoi, bất lực của Công. Trung nhìn xoáy vào khuôn mặt vẫn chưa hết thần thờ của cô ta, nhếch mép hỏi:

-Thằng nào đây?

Trong một thoáng, khuôn mặt của Hương đã trở thành khuôn mặt đanh đá của Hương “địa”. Cô ta hất cằm, bướng bỉnh trả lời Trung:

-Một người quen cũ.

Trung không hỏi gì thêm. Hẳn quay lại với bọn Lân, Hoàng, Linh:

-Bao giờ thì chúng mày thanh toán nốt?

Lân gãi đầu:

-Đúng 8 giờ tối nay, tụi em sẽ xin mang lại tận lều cho cô ấy!

Trung gật đầu:

-Được. Tao không thích sai hẹn đâu nhé!

Nói xong, hấn ra hiệu cho Hương bước đi, đồng thời quay lại nói nhỏ với Hải vẫn đang đứng bên cạnh:

-Việc của mày đó!

Vừa nói, Trung vừa đưa mắt về phía Công. Nhưng câu nói đó không qua được đôi tai của Hương. Cô ta quay ngoắt lại và đột ngột rít lên:

-Tôi cấm các người động đến anh ấy!

Khi nói những lời đó, toàn thể con người Hương như cháy bùng lên trong một sự căm hờn cao độ. Hình như tất cả những ân hận, những bức bối và những căm hờn trong cô ta đã được dịp thoát ra. Thái độ ấy làm cho Trung và Hải sững lại. Trung quay sang nói với Hải:

-Thôi được. Nhưng nếu ngày mai mà vẫn còn thấy cái mặt của nó ở đây, lúc đó thì lỗi ở nó!

Nói xong, cả bọn bước đi. Hình dáng của chúng nhanh chóng khuất vào sau những dãy quán dài lô nhô dọc theo bờ suối Khó. Công cũng vội vã đứng lên. Anh đi theo hướng ngược lại, tắt thẳng ra bờ sông Hoàng để trở về đội trồng rừng số 10. Anh hiểu rằng mọi chuyện đã chấm dứt và anh không còn lý do gì để nán ná ở đây nữa.

Trong khi đang thất thểu lê từng bước trên con đường gập ghềnh đi tới bờ sông Hoàng, Công lại chợt nhớ đến những lời nói của thầy giáo Minh: “Thung lũng Vàng là một con quái vật ! Nó sẽ biến đổi hoàn toàn con người. Ở đó, mọi thành quả của văn minh đều trở nên vô nghĩa ! Chỉ còn lại những quan hệ nguyên thủy và lẽ phải gắn liền với bạo lực. Tốt hơn hết là hãy quên cô ấy đi!”

Đó là một nhận xét hoàn toàn đúng. Rồi anh lại nhớ đến hai bài thơ đã trao cho Thủy, Hai bài thơ ấy, anh đã viết bằng sự rung động của một trái tim chân thành. Một trong hai bài thơ ấy có đoạn: “*Em nơi xa có nhớ ngày xưa/*

*Hai đứa bên nhau trên đồi lộng gió/ Hoàng hôn tím như mắt nhìn bờ ngỗ/
Bàn tay da diết tìm nhau!/ Em nơi xa thao thức ngọn đèn/ Qua năm tháng cứ
xôn xao vẫy gọi/ Ninh Vang ơi - nơi vùng đồi đá sỏi/ Con mưa chiều ướt áo
em không?”...*

Vậy mà giống như một định mệnh, cái “con mưa” chiều trong thơ ấy đã trở thành đồng tố. Những ý nghĩ chua chát cứ nhói lên trong Công cho đến khi sông Hoàng đã hiện ra trước mặt anh. Ở chân trời, ánh nắng đã tắt hẳn và một quầng đỏ như máu đang bao phủ không gian. Dòng sông phản chiếu thứ ánh sáng ấy và cũng đã trở thành màu đỏ.

Công lội thẳng xuống dòng sông, bơi qua bên kia để trở về đội trồng rừng số 10.

Ông Hạnh đón Công bằng ánh mắt của một người đã đoán trước được kết cục của sự việc. Khi biết anh có ý định quay trở về, ông nói giọng buồn rầu:

-Chú quay về là phải lắm! Ngay cả chúng tôi có lẽ rồi cũng đến nước phải bỏ nơi này mà đi thôi. Đã có thêm bốn người nữa bỏ đi rồi. Không biết có phải là đi đào vàng không? Mà tôi thì không đủ sức ngăn chặn những chuyện đó!

Người đội trưởng già ấy nói và bỗng ứa nước mắt. Nhìn khuôn mặt khắc khổ của ông, Công bỗng hiểu rằng: thực ra, anh cũng chỉ là một trong số những nạn nhân của cơn sốt vàng đang hoành hành trên mảnh đất này. Trong tâm trạng của những người cùng cảnh ngộ, anh nắm lấy tay ông mà không biết nói gì.

Đêm hôm ấy, anh nghỉ lại ở nhà ông Hạnh để sớm mai lên đường trở về thị xã.

(Còn nữa)

Đức Dũng